

Ærede Medlemmer ville have bemærket, at hidtil have mine Udtalelser om dette Forslag været lutter Glæde og Tilfredshed. Jeg har i saa mange Aar haft med denne Sag at gøre, at jeg selvfølgelig med største Glæde og Interesse ser hen til en god og forsvarlig Løsning af hele denne Sag. Der er desværre et enkelt Punkt, som jeg ikke kan gaa med til, og som jeg ønsker at fremhæve. Der staar i § 1, at „naar Forbud i Følge den trufne Afgørelse er anset for nødvendig, omfatter det tillige de tilsvarende Strækninger af den udyrkede og for Græs vækst blottede Strandbred“. Det er det gamle Strids-spørgsmaal om denne tørre Strandbred. Det have vi haft for saa mange Gange, og der har været diskuteret om det baade fra juridisk Side, fra Ejernes Side og fra Fiskernes Side, og nogen Enighed har man aldrig naaet om dette Spørgsmaal. Jeg indrømmer, at man nu har gjort Forsøg paa at faa denne Sag afgjort i en Form, som nærmer sig en brugbar Form, men jeg beklager desværre, at der mangler meget i at gøre den fuldt brugbar. Jeg forstaaer nemlig ikke, at det, naar der nedlægges Forbud mod at optage Materialier udfor Kysten, skal være nødvendigt, at Strandbredden skal følge med. Jeg forstaaer ikke, hvorfor man ikke kan nøjes med, at den kan følge med. Naar den Kystkommission, som er foreslaaet, og som man maa gaa ud fra bestaar af virkelig dygtige Folk, der forstaa sig paa disse Sager, finder, at det ikke er nødvendigt, ved jeg ikke, hvorfor det skal paabydes. Jeg synes, det maatte være fuldt ud tilstrækkeligt, naar det blev fastslaet, at der skulde være tre Kategorier af disse Tilfælde: Den ene Kategori skulde være den, at Kystkommissionen, naar den finder det nødvendigt, kunde forbyde Borttagelse af Materialier baade i Vandet og ogsaa paa den tørre Strandbred. Den anden Kategori blev den, som allerede omhandles i Lovforslaget, at den, naar den nedlægger Forbudet, dog kan give Ejeren og ligeledes Kommunerne Tilladelse til at optage til eget Brug. Og den tredje Kategori omfatter de Tilfælde, hvor Kommissionen siger, at der nedlægges Forbud, men som Forholdene ere, er det ikke absolut nødvendigt ogsaa at tage den tørre Strandbred under Forbudet, og derfor faar den hidtidige Tilstand Lov til at forblive uforandret lige overfor den tørre Strandbred. Det er mig ikke klart, hvad der kan indvendes derimod, naar Kystkommissionen har Ret til til enhver Tid at sige: Nu nedlægge vi Forbud mod, at

der borttages noget som helst fra den tørre Strandbred. Vi maa jo dog huske paa, at den tørre Strandbred ogsaa er den paagældende Ejers fuldstændig private Ejendomsret undergivet, og det er kun, hvor det offentliges Vel kræver det, at den bør falde ind under Forbudet.

Det er det eneste Punkt, jeg har noget at indvende imod. Jeg vil overordentlig gerne se Loven gennemført, men jeg kan ikke tænke mig andet, end at det bliver nødvendigt at faa en Konference herom med den højtærede Minister. Derfor kan jeg ikke anbefale, at Lovforslaget gaar ganske uden videre Forhandling her gennem Tinget, med andre Ord: jeg vil tillade mig at foreslaa et Udvalg nedsat, som skal have til Opgave — hvis jeg kommer med i Udvalget, vil jeg bidrage mit dertil — at virke med en saa hurtig og ekspedit Forretningssgang som vel muligt. Det er vistnok kun et eller ganske enkelte Punkter, der overhovedet vil blive Diskussion om.

Jeg kan ikke berøre disse Forhold uden at sige et Par Ord om Forholdene ved Møens Klint, som vistnok til Dels vare Grund til, at en Diskussion om denne Sag blev rejst her under Finanslovens Behandling. Forholdene ved Møens Klint bleve fra flere Sider fremdragne overfor den højtærede Landbrugsminister. Jeg betragter dette Lovforslag som aldeles nødvendigt, for at vi overhovedet kunne komme til en god Ordning ved Møens Klint. Saa længe vi ikke have en fornuftig Kystfredningslov, er det klart, at vi overhovedet ikke kunne faa gjort noget fornuftigt dernede. Men jeg betragter det tillige kun som et første Skridt til, at der bliver gjort, hvad der bør gøres. Forholdene ved Møens Klint ere vistnok langt fra saa vanskelige med Hensyn til Beskyttelse som demovre ved Jyllands Vestkyst, og der er jo anvendt meget store, betydelige Midler af Staten paa Beskyttelsen der — desværre ikke altid helt med det ønskede Resultat. Det er min Overbevisning, at der uden alt for urimelige Udgifter kan gøres noget for at beskytte Møens Klint. Hvis der skulde ske endnu større Ulykker — der er allerede nu sket betydelige Ulykker —, vilde man jo dog alligevel fra alle Sider bebrejde baade Minister og Rigsdag, at man ikke i Tide har gjort noget i saa Henseende. Jeg nævner det, fordi jeg haaber, at den højtærede Landbrugsminister vil interessere sig for dette Spørgsmaal. Nu ville vi jo, hvis denne Lov bliver gennemført, høste Erfaring for,